

РЕШЕНИЕ

№ 10568

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Лилия Йорданова**

при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **1432** по описа за **2025** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Е. С. Г., чрез адв. Ч.- САК, срещу Решение № 4673 от 25.10.2024г., постановено по нахд № 2119/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 97 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-024688/01.12.2022г., издадено от началник сектор отдел „Пътна полиция“ към СДВР, в частта, с която на Е. Г. на основание чл.174, ал.1, т.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 500,00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, необосновано и постановено при съществени процесуални нарушения. Сочи се, че както актът за установяване на административно нарушение /АУАН/, така и НП не съдържат пълно и ясно описание на твърдяното нарушение, и че не е изпълнено изискването на чл.42, т.5 от ЗАНН за коректно цифрово отразяване в акта на нарушената с деянието законова разпоредба. Оспорват се мотивите на районния съд, че деянието е доказано и се застъпва становище, че правото на защита на касатора е ограничено. Подробно са изложени аргументи за това, че на Е.Г. не ѝ е била предоставена възможност изследването на алкохол в кръвта да бъде направено с

доказателствен анализатор. Не се споделят и аргументите на съда, че нарушението не може да се определи като маловажно. Иска се решението в оспорената част да бъде отменено и съдът да постанови друго, с което да отмени НП, в частта, в която е потвърдено от СРС.

В съдебно заседание, касаторът чрез адв. Ч. поддържа жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отмени съдебното решение на СРС в обжалваната му част. Претендира направените по делото съдебно-деловодни разноски съгласно представен списък.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи- отдел „Пътна полиция“ с писмени бележки, представени по делото на 24.02.2025г. намира жалбата за необоснована и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Предмет на касационно оспорване е решение № 4673/25.10.2024г., постановено по нахд № 2119/2023г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства от първоинстанционния съд в обжалваното решение /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК/.

Районният съд е приел за установено от фактическа страна следното: на 18.11.2022г., около 02:50 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Е. С. Г. управлявала лек автомобил „М. С 63АМГ 4МАТИК“ с рег. номер СВ 0190 СР, собственост на Х. А. С., като в района срещу бензиностанция “О.” при извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM-0397 проба № 472 е отчетен положителен резултат 0,98 промила в издишания въздух от водача. Издаден бил талон за медицинско изследване № 113981 за МБАЛ “Св. А.”, с който на Г. е указано да се яви в лечебното заведение до 45 минути от връчването му. Т. е връчен на касатора в 04:10 часа. По време на проверката Е.Г. не представила контролен талон към СУМПС.

А. К. на длъжност мл. автоконтрольор при ОПП – СДВР съставил АУАН № 769530/18.11.2022г. срещу Е. С. Г., с който е прието, че на 18.11.2022г. в 03,07ч. са нарушени разпоредбите на чл.5, ал.3, т.1, предл.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът е съставен в присъствието на нарушителя, който го подписал с отбелязване, че има възражения.

В предоставения срок с талона за изследване Е.Г. се явила в посоченото медицинско заведение, където ѝ бил извършен предварителен преглед от д-р Г. К., който в съставения протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби отбелязал, че по данни на лицето в 01:00 часа на 18.11.2022г. то било консумирало алкохолни напитки - два шота смесен алкохол с обща количествена маса от 40 мл. Взетите кръвни проби от Г. били изпратени за анализ в специализираната химическа лаборатория към УМБАЛ „Св. А.“ - С. АД. В съставения протокол за химическото

изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта на касатора било посочено, че се доказало наличието на етилов алкохол в количество 0.60 промила.

С докладна записка № УРИ 4332р-73000/28.11.2022г. М. И. уведоми началника на ОПП-СДВР, че при съставянето на акта за установяване на административното нарушение е била допусната техническа грешка в автоматично зададения от служебния таблет час на спиране, като посочения такъв /03,07ч./ не отговарял на истината, а действителният бил 02:50 часа.

Въз основа на съставения АУАН, началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР издал наказателно постановление № 22-4332- 024688/01.12.2022г., с което на основание чл.174, ал.1, т.1 от ЗДвП, на Е. Г. са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 500,00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, а на основание чл.183, ал.1, т.1, предл.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10,00 лв. за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. В НП е посочено, че нарушенията са извършени на 18.11.2022г., около 02,50ч.

След запознаване с резултата от химическото изследване, обективиран в издаденото наказателно постановление, с молба до административнонаказващия орган Г. се е възползвала от правото си да поиска повторно извършване на химически анализ на взетите проби за собствена сметка. Тъй като сроковете за съхраняване на пробите в химическата лаборатория все още не били изтекли, било постановено извършването на повторно химическо изследване, което било извършено на 04.01.2023г. Резултатите от него са документирани със съставянето на протокол № 695/18.11.2022г., в който е отбелязано доказан етилов алкохол в количество 0.56 на хиляда.

С обжалваното решение НП в частта, касаеща нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, е отменено. В тази част решението на СРС не е обжалвано и е влязло в сила.

За да потвърди НП в частта за нарушението по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП районният съд е приел, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазена е формата за съставянето им, а по същество с поведението си на пътя Г. е извършила нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, тъй като е управлявала с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Съдът е намерил също, че извършеното от Е. Г. не представлява маловажен случай на административно нарушение.

Така постановеното решение е неправилно и необосновано.

АУАН и НП трябва да съдържат описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено / чл.42, ал.1, т.3 и т.4 и чл.57, т.5 от ЗАНН/.

От събраните по делото доказателства не може да се направи безспорен извод, че нарушението е извършено на 18.11.2022г. около 2,50ч.. За времето на извършване на нарушението са представени различни документи, със съществено различаващи се данни. В АУАН, който е подписан с възражения от касатора е посочено, че нарушението е извършено на 18.11.2022г., в 03,07ч.. В документа, отразяващ резултата от дрегера е посочено, че пробата е направена в 02,57,51ч.., тоест преди констатираното с АУАН нарушение в 03,07ч.. С докладна записка от 24.11.2022г. полицейски служител е докладвал, че зададеният автоматично от таблета час на спиране в 03,07ч. не отговаря на истината поради техническа грешка и че часът на спиране е в 02,50ч.. В докладната записка не е посочено в резултат на какво е настъпила тази техническа грешка, по какъв начин и от кого е била установена, а и

твърденията за допусната техническа грешка противоречат на данните в докладната записка, изготвена от Д.Г.. Противоречията относно времето на извършване на нарушението не се отстраняват и с показанията на актосъставителя и свидетеля при съставянето на акта, тъй като са заявили, че не си спомнят нищо.

Районният съд е приел като доказателства по делото материалите въз основа, на които е издадено НП № 22-4332-024873/02.12.2022г. от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР. В тази преписка е приложена докладна записка от полицейски служител Д.Г., в която е посочено, че на 18.11.2022г. в 03,00ч. в бензиностанция О. водач /от мъжки пол/ на лек автомобил „М.“ с рег. СВ 0190 СР е излязъл от колата и се е преместил на задната седалка, а лице от женски пол се е качило и потеглило с автомобила. След спиране на същия автомобил за проверка водачът Е. Г. е изпробвана за алкохол с техническо средство, което отчело 0,98 промила.

Предвид изложеното ако се приеме, че нарушението е извършено в 03,07ч. не става ясно защо пробата с техническото средство /оспорена от касатора/ е направена преди това – в 02,57ч., когато процесният автомобил е управляван от лице от мъжки пол и Г. не е била субект на нарушение. Налице са доказателства за управление на автомобила от касатора след 03,00 ч., но Е. Г. не е санкционирана за нарушение, извършено на 18.11.2022г. в 03,07ч., за което е съставен АУАН. Ако се приеме, че нарушението е извършено в 02,50ч. този извод ще противоречи на констатациите в процесния АУАН и в докладната записка от полицейски служител Д.Г., които констатации не се опровергават с твърденията за допусната техническа грешка, предвид липсата на доказателства за грешка. Твърденията в НП, че нарушението е извършено от касатора в 02,50ч. се опровергават от констатациите в АУАН и от данните в докладната записка, изготвена от Д.Г..

Предвид изложеното следва да се приеме, че поради липса на непротиворечиви доказателства за извършване на нарушението в 02,50ч. от касатора, Е.Г. е санкционирана неправилно с НП и това е основание за отмяната му в частта, касаеща нарушението по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. Решението на СРС, с което е потвърдено НП в частта за нарушението по чл.5 от ЗДвП като неправилно и необосновано също следва да се отмени.

За пълнота на изложението следва да се посочи и следното: В НП е посочено, че резултатът от направената с техническото средство проба за алкохол е 0,98 промила, а резултатът от химическото изследване е наличие на алкохол в размер 0,60 промила, но не е посочено въз основа на кой от двата резултата е санкционирана Е.Г.. С разпоредбата чл.174, ал.1 от ЗДвП е предвидено за водач, който управлява моторно превозно средство, с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух, както следва:

т.1. над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда включително – за срок от 6 месеца и глоба 500 лв. и

т. 2. над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително – за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв. От изложеното следва, че установеното количество алкохол с направената проба с техническото средство сочи на нарушение по чл.174, ал.1, т.2 от ЗДвП, а резултатът от химическото изследване сочи на санкцията по чл.174, ал.1, т.1 от ЗДвП. Но в НП липсва ясно формулирано становище въз основа на резултата от пробата за алкохол с техническото средство или въз основа на резултата от химическото

изследване е прието, че касаторът е управлявал под въздействието на алкохол и въз основа на кой резултат е определена санкцията. Липсата на мотиви в тази насока е от съществено значение предвид фиксираните от законодателя граници за концентрация на алкохол в чл.174, ал.1, т.1 и т.2 от ЗДвП, при които се налагат и различни по размер наказания. При тези данни не може да се установи съответстват ли по размер наложените наказания на приетото за установено от административнонаказващия орган количество алкохол. Липсата на мотиви не може да се замести със съдебното решение.

По изложените съображения съдът намира, че решението на СРС, в оспорената част следва да се отмени. НП, в частта касаеща нарушението по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП също следва да се отмени.

Неоснователно е възражението в касационната жалба относно нарушеното право на избор на лицето за това дали установяването на концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Видно от представения по преписката Талон за изследване лицето е направило избор да бъде изследвано за установяване концентрацията на алкохол в кръвта чрез медицинско и химическо изследване, за което е положен подпис.

При този изход на спора основателна е претенцията на касатора за присъждане на направените по делото разноски за адвокатска защита за двете инстанции. Представени са доказателства за направени разноски в размер на 1400,00 лв., от които 600,00 лв., заплатени за адвокатска защита пред СРС и 800,00 лв., заплатени за защита пред АССГ. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора. Съдът като прецени фактическата и правна сложност на делото и че заплатените хонорари за двете инстанции са близки по размер до минимално предвидения такъв в Наредба № 1 от 9.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа намира, че искането е основателно за сумата 1400,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК във вр. с чл.63в, от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4673 от 25.10.2024г., постановено по нахд № 2119/2023г. по описа на СРС, 97 състав в частта, с която е потвърдено НП № 22-4332-024688/01.12.2022г., издадено от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ към СДВР, за извършено от Е. С. Г. нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и в частта, с която в полза на СДВР са присъдени разноски в размер на 80,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение и вместо това постановява:

ОТМЕНЯ НП № 22-4332-024688/01.12.2022г., издадено от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ към СДВР, в частта, с която на Е. Г. на основание чл.174, ал.1, т.1 от ЗДвП са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 500,00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. С. Г., с ЕГН [ЕГН], сумата 1400,00 лв., разноски по делото за двете инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: